

Lille *Piccolo* var født lille som lille. Derfor var lille *Piccolo* ikke særlig stor og regnede heller ikke selv med at blive meget større end den størrelse, som lille *Piccolo* havde nu.

Piccolo blev i sin tid født tæt på kysten omkring RØDsand i en knaldRØD gummibåd, der lå for anker ved de RØDE sandrevler, hvor fløjtetønderne gjorde deres for at *Piccolo* kunne laves i søvn, alt imens at RØDspætterne på bunden krøb og svømmede langs de RØDE RØDsandrevler i et forsøg på at finde og spise nogle RØDsandorme. *Piccolo*'s far havde job som togkonduktør, og *Piccolo*'s mor var udstationeret ved det RØDE hav som *Victoria*.

Inde på kysten ved RØDsand var der dengang en levende togbane, hvor DSB's RØDe regionaltog af og til kørte forbi. Selvom der ikke var så meget togtrafik på strækningen benyttede togførerne sig af, at kun de danske RØDe malkekøer ville kunne høre, hvis og når togløjten blev brugt. Og det gjorde den... Netop for at sikre, at færgen for enden af togstrækningen kunne nå afsejlingen, inden toget nåede til stationen.

På den måde kunne der nemlig komme bare lidt liv i den lille havneby, inden den næste færge ankom og afsejlede. Færgerne returnerede også et fløjtesignal til det RØDe regionaltog, således at farten kunne tages af, hvis færgen var forsinket i afgang.

Piccolo var derfor opfostret med fløjtelyde og fløjtetoner lige fra undfangelsen, og bedre blev det heller ikke, da den knaldRØDe gummibåd ved et uheld blev *piftet* af en forfløjen pighaj og sank – dog ikke ret langt på grund på grund af de RØDe sandrevler.

Lille *Piccolo* måtte derfor næsten tørskoet gå i land for at finde ud af, hvad fremtiden måtte bringe.

Han krøb op til de tidligere så skinnende togskiner og forsøgte at få toget til at standse, men det skete der ikke noget ved. Det RØDe regionaltog kørte alt for hurtigt. Men efter et stykke tid fandt *Piccolo* ud af, at det RØDe regionaltog tog farten af, når der længere sydfra kom nogle fløjtetoner. *Piccolo* fandt også ud af, at der var nogle signaler ved sporene. Når de lyste RØDt, stoppede toget og kørte ikke igen, før der kom en fløjtelyd.

Lille *Piccolo* var ikke dum, og da han havde fået en *Piccolofløjte* i dåbsgave, kunne han i det mindste fløjte til afgang igen, hvis han da fik stoppet toget. Men hvordan? Jo... *Piccolo* kravlede blot op og byttede om på det grønne og det RØDe glas i togsignalerne.

Det RØDe signal lyste, toget stoppede, og *Piccolo* krøb ombord og fløjtede til afgang, og toget kørte igen.

(At *Piccolo* af naturlige årsager ikke igen kunne bytte rundt på de grønne og RØDe signallamper gjorde blot det, at der ikke længere er togdrift langs RØDsand, for selv ikke de RØDe regionaltog må køre over for RØDt...)

Piccolo stod af det RØDe regionaltog ved første station. Det var uheldigvis ikke stationen ved færgen, for *Piccolo* havde fået stoppet toget den modsatte vej af, hvad han havde villet, men det var ikke til at gøre om, når nu al togdrift med mod RØDsand og havnen var indstillet. Han steg derfor på et andet tog, der tilsyneladende skulle køre i den rigtige retning, og fløjtede selv til afgang. For en gangs skyld kom dette tog så til at køre til tiden...

Lige før en færge stod *Piccolo* så af toget – i RØDbyhavn, hvor der var RØDbybyfest.

Dér kom han til at opleve *The Red Caps & Mad Tangens* for fuld udblæsning med hvad dertil hører og ikke hører eller ikke burde høres.

”Hold op, hvor er det godt”, tænkte *Piccolo* inden i sig selv, ”Dem må jeg se om jeg kan møde!”.

hvad sidenhen skete, henhører til et ”tyvende” afsnit.